

DOL FIJN!

Dolfijnen spreken tot de verbeelding. Alleen al de naam van de dieren doet wat met je; die klinkt immers zo speels en vrolijk. Dol fijn, als het ware! In de vorige aflevering van Jonas verbonden dolfijnen mij met een ander toverwoord: Hawaï. Ik staarde dromerig voor me uit. De letters over spirituele reizen gingen kabbelend over in visioenen van een eilandenrijk met weelderig groene vulkanen in het oneindige blauw van de Stille Oceaan. Prachtige passages kwamen me voor de geest over ontmoetingen met Hawaïaanse dolfijnen uit het boek 'De vuurgodin' van Roelien de Lange. Ik kreeg de aandrang om onmiddellijk een verre reis te boeken, maar eenmaal ontwaakt uit mijn dagdroom overheersten toch de praktische bezwaren. Bovendien begon mijn milieugeweten vervelend te knagen. Is het in deze tijd van broeikasgassen verantwoord om zoveel vliegkilometers af te leggen voor een dol fijn avontuurtje? Wij vinden dolfijnen enig, maar zitten die dieren wel op intiem contact met mensen te wachten?

Mijn eerste dolfijnervaring dateert van acht jaar geleden. Met een veerpont stak ik aan de Ierse westkust de Shannon over, daar waar de rivier ongemerkt versmelt met de Atlantische oceaan. Hangend op de reling genoot ik van de lichte deining en het diepblauwe water, ondertussen de horizon afspeurend naar Jan van Gent. Ineens sprongen drie grote, ranke dieren soepel boven de golven uit, hun gladde lijven glanzend in het zonlicht. Het was ver weg, maar toch maakte grote opwinding zich van me meester. Wat een cadeautje, zomaar hupse dolfijnen in het wilde weg! De rest van de overtocht bleef ik hartstochtelijk naar ze uitkijken. Tevergeefs, maar het dolfijnenvirus had me te pakken gekregen.

Tijdens een vakantie op Tenerife bleek het mogelijk om dolfijntochten te maken vanuit Los Gigantes, een uit de rotsen gestampt, smakeloos toeristenoord. De boot was afgeladen met toeristen van vele nationaliteiten, maar eenmaal buitengaats werd ik al gauw overrompeld door de weidsheid en stilte van de oceaan. Vliegende vissen scheerden pijlsnel over de golven. De kleurige kliffen van het Tenogebergte torenden honderden meters loodrecht uit zee omhoog. En plotseling waren ze daar: vier dolfijnen, dicht onder bakboord. Even vreesde ik dat onze boot zou kapseizen, want de toeristenmeute holde eensgezind naar die kant van het schip. Uitgelaten voerde het kwartet een magistraal zeeballet op met knappe staaltjes van synchroon zwemmen en schoonspringen. Camera's klikten, video's snorden. Alom klonken bewonderende kreten en aanmoedigingen. Een dame naast me begon na een wervelend pirouette heftig te applaudisseren; bij een ander rolden de tranen over de wangen.

Binnen een paar minuten was het clubje dolfijnen omsingeld door vier schepen met honderden bewonderaars. Ik kreeg het plaatsvervangend benauwd en begon me zorgen te maken over het lot van de dansende dieren. Maar de dolfijnen zelf schenen er zich niets van aan te trekken. Misschien genoten ze zelfs van alle aandacht. Toen ze het welletjes vonden, trokken ze zich geruisloos terug in de inktblauwe diepte van de oceaan. Iemand schreeuwde: 'We want more!'. Daarover een volgende keer.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 92. 2005.